

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΡΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Κι' ενώ τώρα ή δόνα Λούθ άγκάλιαζε τὸ θείο της καὶ τὸν φιλοῦσε—καὶ τοῦ παραπονιόταν συγχρόνως ὅτι μὲ τὴν ἀργοπορία του μακριὰ της ἀργοποροῦσε κι' ἔκεινους τὴν ἐκθροῦθι στοὺς κάτορας—τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι φιδούριζε μονολογώντας:

—“Ὁρα εἶνε πειὰ, νὰ μείνω μόνος καὶ μὲ τὴ σενορίτα... Πρέπει νὰ τὴν καταποτίσω προφυλακτικά, στὰ ὄσα μοῦ παρήγγειλε νὰ τὴς πῶ ἡ Μεγάλῃ Καρδιά... Θὰ τὴς ἀνοίξω τὰ μύτια της, σκετικὰ μὲ τὸ ποῦν τοῦ Πολυλογὰ καὶ μὲ τὰ ὄσα ὑπχανορραφεὶ ἐναντίον της, πληρωμένως καθὼς εἶνε ἀπ' τὸν λησταρχο Οὐακτέγνο... Μὰ δὲν θὰ τὴς πῶ λεπτομέρειες, γιὰ νὰ μὴ τὴν τρομάξω... Θὰ τὴς ἀποκρίθω τὴ φριχτὴ ἀπόφασί ποῦ πήρε ὁ ἐρωτευμένος μου τῆς λησταρχος, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ δηλαδὴ κρυφὰ στὶς πάμπες καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγῃ...” Ὅσο γιὰ τὸν ληστή, πὺ ἀποκάλυψε στὴ Μεγάλῃ Καρδιά τὶς προθέσεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ Οὐακτέγνο, ἔκεινος πειὰ...

Διακόπηκε, γιὰτὶ ὁ στρατηγὸς κι' ἡ δόνα Λούθ ἐρχόντοισσι πρὸς αὐτὸν κι' ἦσαν κοντὰ τοῦ τῶρα.

—Σοῦ ἐμπιστεύομαι τὴν ἀνεψιὰ μου, φίλε μου! εἶπε γελαστὸς ὁ στρατηγὸς. Ἐπιμένει, ὄνει κιὰ καλὰ, νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς κάτορας στὶς οἰκοδικμῆες τὸς ἀσχολεῖς... Μὰ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος κι' εἶται ἐπιστρέφω στὸ ράντισο, ὅπου θὰ σὰς περιμένω... Ἐντωμεταξὺ, μὴ ἀργήτε κι' ἐσεῖς!

Χάιδεψε τὰ μαλλιά τῆς δόνας Λούθ μὲ στοργή, ἔγνεψε φιλικὰ καὶ τὴν ἐμπιστοῦσιν στὸ Μαῦρο Ζαρκάδι καὶ πήρε τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ ράντισο τοῦ κυνηγοῦ.

Ὁ κυνηγὸς πάλι, συνοδευόμενος ἀπ' τὴ σενορίτα, πήρε τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι τοῦ μονοπατιοῦ καὶ χωθήκαν μέσος στὸ δάσος, κρυμμένοι καὶ ἀπ' τὶς ψηλὰς λόγιες, πὺ τοὺς τριγύριζαν.

XIV

ΟΠΟΥ Η ΔΟΝΑ ΛΟΥΘ ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙ ΚΑΣΤΟΡΑΣ, ΜΘΑΙΝΕΙ ΟΜΩΣ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Ὅταν ἔφτασαν σ' ἓνα κατάλληλο καὶ κρυμμένο ἀπὸ παντοῦ σημεῖο τοῦ πυκνοῦ δάσους, ἔπειτα ἀπὸ λίγων λεπτῶν πορεία, ὁ κυνηγὸς σταμάτησε ἀπότομα. Τέντωσε προσεχτικὰ τὸ αὐτί του, κύτταξε πρὸς ὄλες τὶς κατευθύνσεις μὲ προφύλαξι, κι' ὕστερα ἔσκυψε πρὸς τὴ νέα, φιθυρίζοντας τὴς:

—Σταθήτε... Ἀκούστε με!

Ἡ δόνα Λούθ σταμάτησε, ἀνούρη κι' ἀνατριχιασμένη ἑσφινικά. Τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι πρόσεξε τὴν παραχρῆς τῆς.

—Μὴ φοβάστε, ἑξανάπε. Εἶμαι ἓνας τίμιος ἀντρας. Μόνη ἐδῶ στὴν ἔρημια μαζὺ μου, εἶστε τόσο ἀσφαλῆς, ὅσο θὰ εἴσατε καὶ μέσα στὸ “Ἅγιο Βῆμα” μιάς ἐκκλησίας τῆς πατρίδος σας!

Ἡ νέα λοξοκύτταξε, γλωμῆ ἀκόμη, τὸν κυνηγοῦ. Παρ' ὄλο τὸ ἀλλόκοτο τοῦ ντυσιματίου του, τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά τέτοια ἔκφρασι ἐλικρινείας καὶ τὰ μύτια του ποῦ τὴν κύτταζαν μὲ ὑπερφάνεια ἦσαν τόσο γλακὰ καὶ ἐξαστέρα, ὥστε ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὴ τῆς ὀλότελα καθυποταχέμενη.

—Μιλήστε, τὸ εἶπε τότε.

—Εἶστε σιστὰ ἡ δόνα Λούθ; Ἐξανφιδύρισε τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι. Ἀνήκετε, στ' ἀλήθεια, στὴν ομάδα τῶν Μεξικανῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἐξερευνοῦν τὴν πάμπαι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰ ποῦν λόγο;

—Μάλιστα.

—Ἄ, ὡστε μαζὺ σας τότε θρίσκειται κι' ἓνας παχουλὸς μισὸ τρέλλος, μὲ πράσινα μαγουλάκια, πὺ ἀντὶ νὰ κυνηγῆ ἑλάφια ἢ κάτορες—ὅπως κανεὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος τῆς πρακοπῆς—αὐτὸς καταγίνεται νὰ μαζεύῃ χορταράκια καὶ χαλκία!

—Ναί, τὸν ξέρω! εἶπε ἡ δόνα Λούθ χαμογελώντας ὀθελά τῆς. Εἶνε ὁ γιατρός μας, πὺ ἀποδὸς σοφὸς γιατρός ἀλλωστε, παρ' ὅλη τὴν ἀθῶα μονομανία του.

—Τὸ κατάλαβα πὺ εἶνε γιατρός, γιὰτὶ τὶς προάλλες πὺ ἀνομιώσαμε τυχαία στὸ δάσος, μὸδεως μιά ἀσπρη πικρὴ σκῆνη μὲ κάποιον διαβολέμενο δινωμα καὶ μοῦ γιατρεύθηκαν σὴ στιγμή

οἱ πυρετοὶ ποῦ εἶχα... Λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη...Τοῦ ἔχετε κι' ἐσεῖς;

—Ἀπόλυτη! ψιθυρίσε ἡ νέα παροξενεμένη. Μὰ γιὰτὶ μοῦ τὰ λέτε αὐτὰ;

—Ἀκούστε με: Μόλις σὰς τύχη κάτὶ τὸ δυσάρεστο, μὸλις κάποιος κίνδυνος σὰς ἀπειλήσῃ, θὰ μοῦ στείλετε αὐτὸν τὸν γιατρό... Ἔπει ποῦ θὰ μὲ θρῆ γιὰτὶ ἔρχεται σιστὰ ἐκεῖ καὶ θοτανίξει... Καὶ μάλιστα λέει, πὺς ὅσον καιρὸ μείνετε στὸν καταυλισμὸ αὐτῶν, ἔκεινος θάρχεται κάθε μέρα... Ἄρκει λοιπὸν, μὸλις μὲ δῆ, νὰ μοῦ πῆ πως κινδυνεύετε κι' ἄμεσα ὄλα τὰ μέτρα τῆς σωτηρίας σας θὰ ληφθοῦν σὴ στιγμή.

—Μὰ τί συμβαίνει, λοιπὸν, Θεέ μου; ἔκανε ἡ νέα τρομαγμένη. Ὁ κυνηγὸς διάταξε πάλι, μὰ ἔκρυψε τὸν διαταγμὸ του κι' εἶπε μὲ κάποια ἀορισιὰ στὴν κοπέλλα:

—ἴσως νὰ μὴν ἔχω δικαίω νὰ ὑποφάσσομαι ἔτσι, μὰ πάντως πρέπει ν' ἀγρυπνῆτε, σενορίτα... Ὁ ἀρχιγαυβουζῖνος ποῦ ἔχετε, εἶνε ἓνας πασιγύωστος στὴν πάμπαι παληάνθρωπος... Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δῶσῃ, μὰ ἴσως νὰ σὰς στήσῃ ἀργότερα καμιά παγίδα... Βλέπετε, δὲν εἶμαστε ἐμεῖς οἱ μόνοι κάτοικοι ἐδῶ... Τριγυρίζουν κι' ἄλλα παλόσκυλλα στὴν πάμπαι καὶ ροβοῦμαι μῆπως συνεινηθῆ μὲ θαύτους ὁ Πολυλογὰς καὶ σὰς ἀκαρώσῃ καμιά ἀσχημὰ παρτίβα παχνιδιοῦ!

—Εἴσατε βέβαιος γι' αὐτὰ ποῦ λέτε; μωρμουρίσε ἡ δόνα Λούθ μὲ ἐρική, ἐρσιμένη ἀπὸ δὲα ἄκουγε καὶ τὰ ὅποια συμβουλοῦσαν ἀλλόκοτα μὲ τὶς προσηγομένους συστάσεις τῆς Μεγάλῃς Καρδιάς.

Χμ... Βέβαιος γιὰ κάτὶ, σενορίτα, τότε μόνον εἶνε κανένας, ὅταν ἔχει προχέριες καὶ τὶς ἀποδείξεις... Ἐγὼ δὲν τὶς ἔχω... Ἐγὼ ὄμως ὅτ' ὄνιν μὲ τὸ παρελθὸν τοῦ ἀρχιγαυβουζῖνου σας καὶ σὰς λέω ὅτι ὄλα ὑπορεὶ κανένας νὰ τὰ περιμένῃ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἶδους τοῦ.

—Θεέ μου, νὰ εἰδοποιήσω τὸν θείο μου τότε! Ἐξάνοισε ἡ νέα πὺ γλωμῆ.

—Μιλάτε χαμηλότερα, σενορίτα! ἔκανε τὸ Μαῦρο Ζαρκάδι. Καὶ, πρὸς Θεοῦ, φυλαχτέτε ἀπ' τὸ νὰ κανέτε ἐνημέρω τὸν θείο σας...Ναί, μὴ μὲ κύτταξε τόσο παράξενα. Ὁ θεῖος σας εἶνε στρατιωτικὸς, εἶνε θιασὸς κι' ἴσως δέξομνος ἄνθρωπος... Καὶ θὰ θελήσῃ νὰ φυλαχτέτε κατὰ τὸν τρόπο ποῦ ἔχετε, καὶ

τὸν ὅποιο πονθῶς ξέρουν ὄλοι στὰ μέρη σας... Μὰ νοιώστε με καλὰ: Ἐδῶ στὶς ζορυκτικὲς καὶ στὶς ἔρημιές, ὄλα ἀλλάζουν...

—Ὅλα γίνονται διαφορετικότερα, ἀπὸ ὅτι συμβαίνουν στὰ κατοικημένα μέρη... Ἐδῶ γιὰ νὰ γίνῃ κάτὶ, πρέπει νὰ συντελέσουν ἔνενα ἄνθρωποι πονηροὶ σάν ἀλεποῦδες, κι' ἓνας ἄτρομος καὶ σπιθαρὸς σάν λεοντάρη... Ἐνῶ, ἀλλοῦδες, δὲν θὰ τὸν κατάρθωναν αὐτὸ τὸ κάτὶ κι' ἄς τὸ ἐπιχειροῦσαν δέκα κι' ἑκοσι ἀκόμα λεοντάρη!

—Ἄστε; μωρμουρίσε πὺ ἐκπληκτὴ ἡ δόνα Λούθ.

—Ἄστε, σενορίτα, ἐσεῖς καὶ μόνῃ θὰ τὸ ξέρετε... Ἐσεῖς θὰ ἐπαγομπῆτε στὸν ἀρχιγαυβουζῖνο σας κρυφὰ, γιὰτὶ ἐσεῖς εἶστε ἐκεῖνη ἀπ' τὴν ὅποια φυλαγέται—φυσικὰ—ἀγιώτερο... Πῶς θὰ ὑπομορῶσε νὰ τὸν ὄπτευθεθῆ καὶ νὰ τὸν παρακολουθῆ κρυφὰ μιά ἀθάνα κι' ἀνήξεση νέα, ὄπως ἐσεῖς... Ὀ! ἄλλο: ποῦ σὰς ἀκολουθοῦν, ὁ θεῖος σας ἐπληκτὴ κι' οἱ σύντροφοί του, δὲν πρέπει νὰ ξέρουν τίποτε, γιὰ νὰ πιστῆθι στὴν παγίδα μας πὺ καλῶτερα ὁ Πολυλογὰς. Ἐνοιώσατος καθὼς θὰ εἶνε ἀπ' τὴν ἀδικοῦσά τους!...

Ἀκολούθησαν λίγες στιγμῆς σιωπῆς. Ἡ δόνα Λούθ κρατοῦσε σκυρτῶ, τὸ συνειφιασμένο πρόσωπό της. Κι' ὁ κυνηγὸς ποῦ τὴν ἔβλεπε μὲ ζορηρὴ στοργή, χαμογέλασε ἀνιγμιατικὰ καὶ πρόσθεσε:

—Στὸ παραμικρὸ ὄπποπο σημεῖο ποῦ θὰ δῆτε, σενορίτα, καὶ μὸλις λίγες ὄρες ὕστερα ἀπ' τὴν ἔγκραμο εἰδοποιήσῃ σας, θὰ δῆτε ἔτοιμος νὰ σὰς ὑπερασπιστοῦν τοὺς πενήντα πὺ διαλεχτοῦς κι' ἀποφασισμένους κυνηγὸς τῆς πάμπαι.

Ἡ δόνα Λούθ σκίρτησε ζορηρὰ τῶρα. Ἡ καρδιά της σταμά-

τησε απότομα τους παλμούς της κι' η σκέμη της πέταξε με λαχτάρα σε κάποιον. Ήλπιζε να ρωτήσει, αν τυχόν αυτός ο «κάποιος» θα ήταν ανάμεσα στους πενήντα αυτούς αποφασισμένους για την υπεράσπιση της κυνηγού, μα τό δνομά του της έγκαιρα τή χείλη και σώπασε. "Ετσι, περιωρίστηκε μόνον να ρωτήσει πλάνια:

— "Ενα τόσο θερμό ενδιαφέρον, σενόρ, αναγκάζει και τους δικούς μου και μένα σε μία εύγνωμοσύνη αινωία άπέναντί σας... Ποιόν από σας, άραγε, ευεργετήσατε χωρίς να τό ξέρουμε, για να είμεθα τώρα άντικείμενα τόσο ίπποτικής φροσύσεως;

Τό Μαύρο Ζαρκάδι χαμογέλασε πιδ αίνιγματικά τώρα, κι' εΐπε:

— "Έχετε δίκαιο να άπορήτε Έτσι, σενορίτα... Σ'ας εξηγουόμαιο λοιπόν... "Ενας άνθρως, ό όποιος κυριαρχεί σε όλους μας με την προσωπική του άξία, ένας άνθρως τόν όποιο όλοι μας οι κυνηγοί της πάμπας τόν σεβόμαστε εξαιρετικά και τόν άναπολύ τόσο, όσο τόν τρέμουν οι "Ερυθρόδερμοι και τά παληόσκυλλα, αυτός ό άνθρως πού άνέθεσε την εξής τιμητική άποστολή: Νά άπαρτυρώ στή ασφάλεια σας, όσον καιρό είνε αναγκαίμενος αυτός—άπό κάποια σπουδαία ύπόθεσι του—να λείψη από δώ!

"Η άγια έλπίδα μεταμόρφωσε παρευθύς τή νέα κι' ένας φωτιστέφανος άνεκάλυπτης χαράς ώμόρφησε περισσότερο τό πρόσωπό της. Ποιάς άλλος από "Εκείνον ν' άπορούσε να ήταν αυτός ό «άνθρως», τό τόσο ξεχωριστός, τό τόσο μεγάλος και δυνατός, ώπως να επιβόλταται Έτσι στή πλήθη τών άγρίων και άναποτάκτων τέκνων της έρήμου και της ζούγκλας; "Ωστόσο, σάν γυναικά πού ήταν και με τή φυσική επιφύλαξι του όλού της, ρώτησε—άν κι' η άκτινοβολία του προσώπου της φανέρωνε τή θεωσιότητα της—τόν κυνηγό:

— Τί θέλετε να πείτε, σενόρ; Ποιάς είνε ό άνθρως αυτός;

— Είνε κυνηγός κι' αυτός, σενορίτα... Μεγάλη "Καρδιά λέγεται!

"Η γλωμί άπ' τή λαχτάρα δόνα Λούθ έγινε καταπόρφυρη. Χαμήλωσε τά μάτια της, συγκράτησε όσο μπορούσε τήν άναστατήμενη ψυχή της, κι' Έτσι, για να τη κάτι, ψιθύρισε:

— Καί πώς ξέρει ό άνθρως αυτός, πού του χρωστώ ήδη τή ζωή μου, ότι με άπειλεί και πάλι κάποιος κίνδυνος;

— Δυό γεγονότα τόν Έκαναν να τό μάθη, σενορίτα! Είπε τό Μαύρο Ζαρκάδι. Πρώτα-πρώτα στήν πυρκαϊά του δάσου ειζε τόν Πολυλογά όπως σας τό Ξαναείπα. Λοιπόν, τό παρελθόν αυτό το άνθρώπου είνε τόσο ύποπτο. Ώστε άίωςος η Μεγάλη Καρδιά ύποψιάστηκε ότι δέν είνε σάφαλεϊς ύπό τήν άδηγία του... Κι' έπειτα, κάποιος γαιθουζίνος πού ευεργετήθηκε όλοστε πολύ άπ' τόν άρχηγό μας, του έκμιστηρέυτηκε όδες τής σκοτεινές συνεννοήσεις του άρχιγαμβουζίνου με τόν λήσταρχο Ουακτέγιο... Κατάόλαθε τώρα... Κι' Έγείτε έμπιστοσύνη σε μένα; — "Απόλυτη, φίλε μου! Ξεφώνισε η δόνα Λούθ με διάχυσι. Σφίξτε μου τό γέλι· και θεβαιωθήτε ότι θα συμμορφωθώ κατά γράμμα με όλες τες άδηγίες σας και με όλα όσα μου παραγγέλνει ό προστάτης μου!

— Καί θα κάνετε καλά, σενορίτα! Είπε με ελικοίνεια κι' άφέλεια μαζύ τό γίννό έκείνο παιδί της έσομιάς. Τόσο πολύ ενδιαφέρεται για σας η Μεγάλη Καρδιά, ώστε άπ' τό ενδιαφέρον του άκριβώς αυτό πασακινήθηκε κι' ό γαιθουζίνος έκείνος και του έκμιστηρέυτηκε τή σκοτεινή μνηστορασία του Ουακτέγιο!

"Η παρσάν της νέας, μόλις άκουσε τό ενδιαφέρον της Μεγάλης Καρδιάς, έβρασε στό κατακόρυφο. "Η καρδιά της της έσοπρωγε σε αλλόσως, εύτυνισμένως μά κι' ασύνετες έκμιστηρέϊσεις πού τόν έμπιστο έκείνον φίλο του άγαπημένον της. Μα η άείσποπεία της νίκησε στά τελευταία και γιά να δώσει ένα τέλος στην κρίσιμη έκείνη ούχτήσι, ειπε άποφασιστικά:

— Άλλο τίποτε Έγείτε να μου πασαγγέλυτε, φίλε μου;

— "Οχι, σενορίτα, τά σοβαρότερα είνε αυτά, προσωρινός; "Ασφαλές άποφασιστική στή διαγωγή του Πολυλογά κι' Έγκαίρως έπλοτήσι μου με τό γιστρό σας στήν πρώτη εμφάνισι του κινδύνου!

— Έγείτε καλά... Θα συμμορφωθώ... Καί τώρα ως έπιστρέψουμε στό οάντο σας, γιά να μην άνησυχούν έκεί για τήν άργοπορία μου!

Και ήταν πρσνατικά καιρός, γιατί καθως έπέστρεσαν στό οάντο, βόηκαν τόν στρατηγό έτοιμο να ξεκινήση πρδς άναζήσι τους.

Εύτυνημένη τώρα η δόνα Λούθ, άδικοποδόντας για τόν κατακτόνιο κίνδυνο πού διέτρεπε—να πασαβόθη σάν μία δορκτική λεία στή ναυική νύχτα πού έκφόλυο όσο κι' επικινδύνου θαυμαστικά στή Οδακτέγιο—και με τή σκέμη της ποσολωμένη άποκλειστικά στόν άπότομα λατρευτό της, πού και ιακαυά της άκούει τήν σκεπτόταν και τήν προστάτευε, έπεσε γελαστά στήν άγκαλιά

του θείου της. Με χιλια φίλια αόθόρμητα, ξεχειλισμένη από εύδαιμονία, κατάφερε εύκολα να τόν μαλακώσει και να τού βιώξει τά σύνεφα της άνησυχίας, τά όποια προκάλεσε η άργοπορία της.

"Ετσι, άφου καθάλλιεψαν όλοι, πάλι, κι' άφου άποαυαρέτησαν έγκάρδια τό Μαύρο Ζαρκάδι και τόν σύντροφό του, εύχαριστώντας τους για τή φιλοξενία τους, άρχισαν να καλάχζουν θιαστικά πρδς τόν καταυλισμό τους.

XV
Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

"Η έπιστροφή ώστόσο ήταν μελαγχολική. "Ο στρατηγό ήταν θυθισμένος σε πολύωρες σκέψεις, θλιθερές περισσότερο παρά χαρούμενες, τες όποιες του προκαλούσε η σύντομη έκείνη συνδιάλεξις του, προηγουμένως, με τό Μαύρο Ζαρκάδι. "Η δόνα Λούθ, πάλιν, έρέμβασε διαρκώς άμίλητη, με τή σκέμη της διχασίν σε δυό σπουδαιότατα σημεϊα: Πρώτα τό ενδιαφέρον της Μεγάλης Καρδιάς γι' ατήν και στή λατρεία της για κείνον κι' έπειτα στήν προειδοποίησι του για τόν καινούριο κίνδυνο πού άπειλούσε τήν τιμή της και τή ζωή τών συντρόφων της και τή δική της ίσως.

"Όσο για τόν Πολυλογά, έκείνος ήταν άναστατωμένος από μία μυστική άνησυχία. "Η Ιδιαίτερες συνδιάλεξις του Μαύρου Ζαρκαδιού, με τόν στρατηγό πρώτα και με τή δόνα Λούθ κατόπι, τόν εγαν ρίξει σε ύποψίες και τόν Έκαναν να είνε προσεκτικότερος από κάθε άλλη φορά. Μόνοι οι δυό λαυθέρως κάλπικαν Ξένοιστας, άνύποπτοι για τό κρυφό δρώμα τό όποιο παιζόταν γύρω τους και με τή σκέμη τους προσηλωμένη μόναγα στόν Ξεκουσαστικό ύπνο πού τους περιέμενε, μόλις θα γυρίζαν στόν καταυλισμό.

"Η ήμερα έσοπινε σιγά-σιγά, ό ήλιος δέν θα άγούσων να βασιλευ πέρα άπ' τά κατάκρυφα θουανά κι' οι άσφαεις άκμή τετραπόδες κάτοικοι της ζούγκλας έμπηγαν από καιρό σε καιρό ύπόκαψα μουγκρητά.

— Είμαστε ιακαρτά άκούη; ρώτησε άπότομα ό στρατηγό.

— "Οχι, άποκρίθηκε ό Πολυλογάς.

Σε μία ώρα, τό πολύ, φθάνουμε.

— "Ας θιαστούμε τότε... Δέν είνε αρμόνιο να μάς πιάσι τό σκοτάδι, μένα στίς σσηκοφαληές αυτές.

Στηρούσαν όλοι τά όλογά τους κι' ύπερασ από ιισής ώρα γνήγνον καλπασυό έβρασαν στά πώτα πρσνύσιστα του ώγουρμένου καταυλισμού του.

"Ο λογιάνος "Αγκουίλαρ κι' ο Ιατόας τους περιέμεναν έκεί, άνήσυχτοι για τήν άνοπορία τους και τους ύποδέχτηκαν με γασ και άνακούσισι.

Τά δειπνο τους, έτοιμο από Ώσα πικά τους περιέμενε Κάθισαν όλοι γύρω στο τραπέζι κι' άγοισαν να ι-

καγοποιοούν τήν πείνα τους.

"Η θλιψη βιας, η όποια από ναρις συνένεψες τά πρσπογα του στρατηγού και της άνεμιάς του, όσο πήγαινε και μεγάλωνε, άντι να Ξεανεμίζεται με τή συντροφία τών άλλων. "Ετσι, μία άόριστη μελαγχολία τους έπιασε όλους κι' ό καθένας άποτελείωσε θιαστικά και σιωπηλά τό φανητό του. "Οταν άπόφαγαν, δέν έμειναν στο τραπέζι—όπως συνήθισαν να κάνουν—για να περάσι η ώρα με εύχάριστι συνομιλία. "Αντίθετα, όρθηκαν από μία πρσφασι ό καθένας τους στην κούρσι των άσβολιών της ήμέρας κι' άποτρασθήτηκαν στίς σκηνές τους, δθηθεν για να άναπαυθούν, πρσματικά βιας για να άπορροφηθούν άνενόχλητα στίς Ιδιαίτερές τους σκέψεις.

"Επίσης κι' ό άρχιγαμβουζίνος ήταν έρωμο ιιας σκληρής άνησυχίας. «Μία κακή συνείδησις—λέει ένα ρητό τών Κομαγών—είνε ό χειρότερος σύντροφος, κατά τή νύχτα». "Όποτε, μία πού ό Πολυλογάς ελεγε τήν πύθ κακορορική άπ' όλες τες κακορορικές συνείδησεις, εύκόλα εξηγουόμιο γιατί δέν τόν κολλούσε καθόλου ύπνος. Βημάτις παραγμένα δά κι' έκεί στόν σκοτεινό καταυλισμό και τό σπαρμένο με άγανεις—ίσως και τώπειε—μαστό τών, έψαχνε ναόρη μία διεξόδο άκίνδυνη στόν λαυθόρνο αυτόν τών μηχανοραφιών του, τόν όποιο ένοιωθε τώρα επικίνδυνο, ύπερα άπ' τήν άπροσδοκία κι' ανεπιθύμητη άνάμει της Μεγάλης Καρδιάς μέσον του έμπιστου Μαύρου Ζαρκαδιού.

"Όστόσο η νύχτα προχωρούσε και τά σκοτάδια πιδ πυκνά θα έραναν σάν θραγινάς τόν γαλήνιο καταυλισμό.

"Όλοι κοιμόντουσαν η φαινόντουσαν πώς ήταν θυθισμένοι στόν ύπνο και μόναγα ό άρχιγαμβουζίνος—ό όποιος ελεγε έπιφοτισθή με τήν πρώτη θέρδια—άγρυπνός, φανερά τοιλάχιονο, καθισμένος επάνω σ' ένα δέμα άποσκευών. Με τά μπράτσα του σταυρωμένα στό στήθος και με τό δλέμμα του άπλανές, θυθίζόταν διαρκώς όλο και σε ζοφερότερες σκέψεις, τυραννικές κι' άνησυχητικές.

Ξαφνικά, ένα χέρι άκούμησε στόν ώμο του και μία σιγαλή

φωνή ψιθύρισε στο αυτί του:

—Είμαι ο Κέννεδου!

Ο άρχιγαμβούζινος, με θαυμαστή έτοιμότητα και πίο θαυμαστή ψυχραιμία, έβριξε γύρω του μία έρευνητική ματιά, για να θεασιωθή ότι κανένας άλλος δεν τους παρακολούθησε. Ύστερα χούφτασε τó άκουσιμμένο στον ώμο του χέρι τού Κέννεδου και τον τράβηξε μαζί του παράμερα και πίσω από κάτι σωρούς άποσκευών, όπου θα μπορούσαν να τά πουν άνεμόχλητοι.

Καθώς όμως περνούσαν οι δυο συνένοχοι μπρός από μία μικρή και κομψή σκηνή, ή κουρτίνα τής εισόδου τής παραμέρισε έλαφρά κι' άπ' τó μισοάνοιγμά τής γλύστρισε έξω μια άθρομυθη ακιά, ή όποια τούς άκολούθησε άπαρατήρητη.

Όταν οι δύο τους κάθησαν πίσω άπ' τις άποσκευές, τοποθετήθηκαν πλάι-πλάι, ζάρωσαν για να μη διακρίνεται εικόλα από κανένα ύποπτο μάτι κι' ο άρχιγαμβούζινος ψιθύρισε χαμηλόφωνα:

—Άχ, με άνακουφίζεις, Κέννεδου! Δεν ξέρεις με τί άνυπομονήσια καρτερούσα τον έρχομό σου!

—Πώς;... Ήξερεις, ότι έπρόκειτο ναθω; άποκρίθηκε έκείνος με άνήσυχη δυσπιστία.

—Όχι, μά τó πραιοσθινόμην.

—Χμ... Τελοςάντων... Έχεις τίποτα καινούρια να μου πής;

—Ναι... Και σοσάρα, μάλιστα... Μοφ φαίνεται πως θα χόσομε τó παιχνίδι!

Ο Κέννεδου ακίρτησε κι' έπτε σιγαλά μά ζωγρά:

—Τί θέλεις να πής;

Ο άρχιγαμβούζινος κούνησε πένθιμα τó κεφάλι του κι' άπάντησε:

—Νά... Σήμερα ό στρατηγός, με την άνεψιά του και με δυο λαυθέρους έπισκέφθηκαν υπό την όδηγία μου τó ράντσο τού Μαύρου Ζαρκ...

—Ξέρω... Ξέρω! διέκοψε ο Κέννεδου άνυπόμονα. Σάς παρακολούθησα και σάς είδα πού...

—Κατάρα, ήλιθιοι! μούγκρισε θίαια ό Πολυλογάς. Και γιατί δεν τους χτυπούσες λοιπόν; Θά είχαμε κιόλας ξεμπερδέψει τή θασανιστική αυτή ύπόθεση!

—Μά ήμαστε δυο, μονάχα... Έ-γώ κι' άλλος ένας!

—Έ, θά ρχόμην με τó μέρος σας λοιπόν, και θα νινύναστε τρεις... Έξάπατος θά νικούσαμε τότε, γιατί ό γεροστρατηγός είχε μαζί του μονάχα δυο λαυθέρους... Την άνεψιά του μήν τή λογαριάσης, θέθια.

—Σωστά. Έκανε ό Κέννεδου, θλιμμένος. Μά δεν τó σκέφτηκε.

—Έγες άδικο, θάλακ... Τώρα, μπορούν δλα να ιαταιωθούν.

—Μά πώς;... Πώς;

—Είπε δλοφάνερο, μά την πίστι μου... Ό στρατηγός κι' ή άνεψιά του άνοιξαν κάτι ύποπτες ψιλοκουβέντες, με κείνον τον θρωμάρι, τó Μαύρο Ζαρκάδι... Ξέρεις ότι γνωρίζομαι από καιρό μαζί του, κι' έξάπατος θά τούς έκαμε προσεχτικούς για λογαριασμό μου... Θά τούς έκατε πεταχτά κάτι άκρες-μέσες άπ' τó παρελθόν μου, και θά τούς σύστησε να με προσέγουν!

—Χμ... Κι' ύστερα λές έμένα θάλακ και ήλιθιοι! ψιθύρισε θυμωμένα ό Κέννεδου. Κι' έγώ πώς πρέπει να δέ άποκαλέσω, πού πήγες και μοι τούς έβριξες σαν μπόφος μπρός στον άσπινδο αυτόν έχθρο μας;

—Και μήπως μύριας τά νύχια μου έγώ, ότι θα άνταμώναις αυτόν τον καταραμένο έμπιστο τής Μεγάλης Καρδιάς; μουρμούρισε κλαψιάρικα ό Πολυλογάς.

—Στό επάγγελμά μας, πρέπει για δλα να προδέλομμε! Έξάντε θέσια ό Κέννεδου. Τέλος πάντων... Ότι έ έγινε, δεν άποίνεται... Αυτό πού, μάς μένει να κάνουμε τώρα, είναι να ένεργήσομε κεραυνόβλα, σφοδρά και γρήγορα... Πριν προλάβει, δηλαδή, ό προειδοποιημένος για την κακή ποιότητά σου στρατηγός να φυλαχτή καλύτερα!...

—Ας γίνη έτσι... Ό καπέταν Ούακτέγνο πού είναι;

—Είπε μαζί μας, στήν κρυφή σπηλιά... Ήρθε γθές θράδου, άφοδ στρατολόγησε κι' έφερε μαζί του άλλους τριανταχτώ άποπούς του... Είμαστε τώρα σαράντα θλοι-θλοι!...

—Μπράβο! μούγκρισε με σατανική άνακούρεια ό Πολυλογάς. Είστε παραπάνω άπ' ότι χρειάζεται και θλοι σας τού σκοιουίδ και τού παλουκιού παλληκάρια...

—Γκρά θι ι ας (ευχαριστώ) για τó κοπιμμένο! διέκοψε ό Κέννεδου ενίζοντας τά μούτρα του.

—...κι' άν έργόσατε άπόψε θλοι μαζί, συνέχισε άτάραχος για τή διακοπή ό άρχιγαμβούζινος, άντι για μούρθης έού μονάχας, σαν κοκός, θα τελειώνωμε τή δουλειά άπόψε κιόλας... Νά... Κτύπαζε τή ήσυχια θασιλειά γύρω μας... Όλοι κοιούονται σαν γουρούνια χωμένε να μαχομυρήκι στη λάσπη... Θά τούς ξεπατρούραμε σέ δέκα λεπτά, κι' ό λήτορχός σου θάπιανε τή σενορίτα χωρίς να ποικεφαλιάζη άλλο...

—Δέν μοι λές, τί ώρα είναι; ρώτησε εξαφνικά ό Κέννεδου σαν

έμπνευσμένος από μία καλά ιδέα.

—Χμ... Μόλις είναι περασμένα μεσάνυχτα! άπήντησε ό άρχιγαμβούζινος, ρίχνοντας τήν έμπειρη ματιά του στον άστροφώτιστο ούρανό.

—Λοιπόν, άκουσε τó σχέδιό μου, ξανάπε με λαχτάρα ό Κέννεδου: Είμαι θέθιος, ότι θα τó έγκρίνη κι' ό άρχηγός μου. Θά πεταχτώ θιαστικά ως τήν κρυφή σπηλιά... Θά πού στον καπέταν-Ούακτέγνο να ρθώμε με δλη τή συμμορία άμέσως στους πρόποδας έδωκάτω αυτού τού ώχυρωμένου λοφίσκου... Έγώ, ό άρχηγός μου, κι' άλλα πεντέξη άποκασιμένα παλληκάρια θα ζυγώσομε περισσότερο προς τόν καταλισμό... Έσύ θα μάς περιμένεις στο παράμερο μονοπάτι, άπ' τó όποιο μπόρεσε έγώ πριν να μπό και να σε πλοιάσω... Δένομε τότε γοργά τούς κοιμωμένους λαυθέρους και τούς άλλους κι' έτσι ή σενορίτα θα πέση στην άγκαλιά τού άρχηγού μας χωρίς να ματώση ούτε μύτη!...

Ο άρχιγαμβούζινος φάνηκε μεταμορφωμένος από ένθουσιασμό, μπρός στην τόλημ αλλά και στην έξυπνάδα τού σχεδίου.

—Περίφημα! μουρμούρισε. Θά μείνω ό ίδιος ως τότε θάρδια... Δεν θά έμνησώ κανέναν άπ' τούς γαμβούζινους μου, άν κι' έγω έμπιστοούνη στους περισσότερους από δαύτους... Άλλωστε, έλπίζω, ότι σε κάνα-δυο ώρες θα είστε θλοι έδω, πού θα είναι άκόμη θαυστόκτη ή ύψτα...

Και ύστερα από δλιγόστιγημ σκέψη και διαταμά, πρόσθεσε:

—Άκουσε, Κέννεδου... Πες και στα άλλα παστρικά τσαακία, τούς συνάδέλους σου δηλαδή τής συμμορίας, ότι θά θρούν πλάτοικο γενναίο έδω στον καταλισμό... Τρόφιμα, πυρομαχικά, φορέματα και χρήματα, πού όποτε σόν δνειροί τους δεν τ' έβδαν τίς τώρα... Μονάχα, να ένεργήσουν με τέγνη, τόλημ και φρόνησι... Έτσι, έλπίζω να ξεμπερδέψη εύχάριστα ή δουλειά, γιατί θα είναι κεντημένη ή δρεσί των άπ' την έλπιδα τού κέρδους!...

—Σωστά! Έκανε κι' ό Κέννεδου με ένθουσιασμό, γαργαλιμένος κι' αυτός άπ' τήν προσδοκία μιας άθρονης κι' άνίδουνης

λείας. Πρέπει μάλιστα να τού δινω δρόμο τού γοηγορότερο...

—Οδηγήσε με, λοιπόν, να φύγω άπ' τó μέρος πού ήρθε, γιατί έσύ ξέρεις έδω τά καταστά...

Μάς τριγυρίζει τέτοιο σκοταδι, πού άν φύγω μονάχος μου είμαι ίκανός να σοντάψω έπάνω σε κανέναν κοιμισμένο, και τότε...

—...και τότε κατάρα! διέκοψε άνήσυχος ό άρχιγαμβούζινος. Έχεις δίκαιο, και δώσε μου τó γέρι σου να σε πάω ως τήν έξοδο... Έκει θά μείνω ύστερα έγώ, περιμένοντας τή νούγορη έπιστροφή σου με τούς άλλους.

Οι δυο άνδρες σκώθηκαν δρθιοι τώρα κι' άρχισαν να θασίζου προφυλακτικά.

Μά εξαφνα, μία λεπτή μαύρη σιλουέττα πετάχτηκε τή στιγμή έκείνη μπροστά τους, έμπόδιε τó δρόμο τους και μά σταθεή όσο κι' άναχατισμένη φωνή τούς είπε:

—Είστε κι' οι δυο σας άτιμοι προδότες... Νά, λοιπόν, αυτό πού σας χρειάζεται!

Παρ' δλη τήν άγρία άποφασιστικότητα τους, οι δυο άνδρες στάθηκαν μαρμαρωμένοι.

Χωρίς να τούς δάση καιρό να συνέλθουν, ή σιλουέττα πού τούς μίλησε έτσι, άδειασε σχεδόν κατάστηθά τους δυο θαρεια πιστόλια, τά όποια κρατούσε στα χέρια τής.

Δυο φωνές, δυο δδυνηρές κραυγές άκούστηκαν, άμέσως σχεδόν μετά τούς δυο θρωτερους πυροβολισμούς. Ό ένας άπ' τούς δυο ένθους κυλιστικ παρευθύμους προμύμια, σπάράζει κι' άρχισε να λερώνη τó χάμα με τó αίμα του. Ό άλλος πάλι, ύστερα από έναν στιγμιαίο κλονισμό, άναπήδησε με σελτάδα πίθης και δρασκελίζοντας τά γαρακώματα έγινε άφαντος στή σκοτεινή κλητορία τού λοφίσκου.

Ό κρότος των δυο πυροβολισμών κι' ή δυο δδυνηρές κραυγές των κακοποιών άνασάτωσαν τον καταλισμό. Όλοι πατήγικασσιμένοι άπ' τόν ύπνο τους κι' άρπάζοντας ό καθένας τó όπλο του έτρεξε στήν ώρισμένη από πριν θεία του, έκεί στο τριγυριστό χαράκωμα.

Ό στρατηγός όμως κι' ό λογαγός Άγκουιλάρ, θέλησαν πρώτα-πρώτα να εξακριβώσουν τή άσφρημ των πυροβολισμών και γι' αυτό έφθασαν σχεδόν συγχρόνως στον τόπο τής αймаτηρης σκηνής.

Κατάπληκτοι τότε, τρομαγμένοι, άντίκρυσαν τή θόνα Λούθδρθή, γλωμή μά άτάραχη, να κρατάει στα χέρια τής δυο πιστόλια πού κάπνιζαν άκόμη, ενώ στα πόδια τής γάμω σπαρτάριζε άνατριχιαστικά ένα κορμί, πού θρισκόταν στίς ύστατες επιγές τού ψυχορραγείου.

—Τί σημαίνουν αυτά, άγαπημένη μου κόρη; τραύλισε με δυσκόλια ό στρατηγός. Για τ' όνομα τής Άειπάρθνης Μαρίας, μήπως πληγώθηκε;

(Άκολουθεί)

